

sen og Hr. Hauge har hævdet, at man ikke kunde tage Aldersrenten bort fra nogen Aldersrentenyder, som har den, og har villet paaberaabe sig, at dette har været ogsaa min Stilling under tidligere Forhandlinger i et Udvalg. Jeg har saamænd ikke noget imod, at det ærede Medlem Hr. Holger Larsen begaar Indiskretioner med Hensyn til, hvad der foregaar i Udvalg, hvor jeg har deltaget i Forhandlingerne, men jeg vilde ganske vist sætte Pris paa, at naar han gør det, de Meddelelser, han da giver, er overensstemmende med Sandheden og det faktiske. Thi det, jeg om denne Sag har sagt, er, at det er tvivlsomt, om det vilde være moralsk forsvarligt at berøve en Aldersrentenyder, som har faaet en mindre Aldersrente, denne som Følge af en Revision af Loven. Jeg har sagt, at denne Betænkelighed var der Grund til at nære paa det Tidspunkt, da Kronen stod i 60 Øre, men nu, da der f. Eks. vedrørende Ægtepar i en Provinsby er Tale om at skære saadanne bort, som besidder en Formue af mellem 12 250 og 19 125 Kr., synes der mig ikke særlig Grund til at nære en saadan Betænkelighed overfor dette ud fra en rent moralsk Opfattelse af Sagen, thi det Ægtepar, der har 12 250 Kr. eller mere — lige op til 19 125 Kr., maa i en svær Tid for Samfundet i det hele kunne klare sig uden Hjælp af offentlige Midler. Jeg har derimod sagt, at hvor der er Tale om en Ydelse, baseret paa Forsikring, frembyder Problemet ganske anderledes store Vanskeligheder, og der maa man i hvert Fald, naar man vil røre ved den Ydelse, som er erhvervet paa Forsikringsgrundlag, begrænse sig til at bortskære af den Del af Ydelsen, som ikke er skabt ved den ydede Præmie. Man vil altsaa f. Eks. ikke kunne bringe Invaliderenteloven til Ophør, saa længe der er en Invaliderentyder. Man vil ikke kunne skære Invaliderentydelsen ned for Eksempel til 200 Kr., til en Fjerdedel af, hvad den er nu, thi Præmieydelsen fra de forsikrede andrager væsentlig mere af Invalidfondens samlede Indkomst end en Fjerdedel. Regner man Arbejdsgiverbidragene med — jeg vil mene, at det er der i og for sig Berettigelse til, og betragter ogsaa dette Bidrag som en Præmieydelse —, vil man neppe kunne komme ned under ca. Halvdelen af den nuværende Invaliderente, før man kommer i Konflikt med Selvhjælpsprincippet og møder Vanskeligheder overfor Domstolene. Men den Begrænsning af Invaliderentens Størrelse, som finder Sted i et Lovforslag, der ligger

her i Tinget, holder sig langt hinsides den Invaliderente, som de forsikrede ved egne Præmier har sikret sig, og den kan derfor ikke møde Vanskeligheder af den Art, jeg her har omtalt.

Naa, imidlertid glæder det mig, at vi nu har kunnet føre flere Timers Forhandlinger baade i Lørdags og i Dag om et Lovforslag, som det ærede Medlem Hr. Holger Larsen paastaar er forsvundet, og som det ærede Medlem Hr. Hauge hævder er fuldkommen slet og uigennemførligt og i Virkeligheden borte. Denne fraværende, denne forsvundne har altsaa nu beskæftiget os i flere Timer, og jeg kan forsikre de Herrer, at Sagen er lyslevende, naar den kommer i Udvalg. De Herrer vil blive belært om, at naar vi skal naa de Formaal, som de ærede Medlemmer i Virkeligheden har sluttet sig til og erkender Nødvendigheden af, bliver der ingen anden Vej at gaa end at følge de Principper, som er nedlagt i Lovforslaget. Om man saa vil give den Margin, indenfor hvilken hvert enkelt saadant Princip kan udfolde sig, en lidt større eller mindre Udstrækning, nu vel, det kan der diskuteres om, det kan blive Genstand for et Skøn; men de Grundlinier, hvorpaa her er bygget, er de eneste, der fører frem mod det Maal, man har sat sig. Derfor tvivler jeg heller ikke om, at de i Udvalget vil finde fornøden Styrke, saaledes at et Resultat vil kunne opnaas.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Larsen: Jeg vil blot gerne sige, at det Grundlag, hvorpaa dette Lovforslag er udarbejdet, er færdigt, det kan ikke gennemføres i dette Ting. Men naturligvis skal Lovforslaget have en anstændig Begravelse, og det kan det faa i det Udvalg, der nedsættes om det.

Med Hensyn til Invaliderenten vil jeg sige, at det er moralsk forkasteligt og ogsaa juridisk forkert, at man i en Lov skriver: Du faar 800 Kr., naar Du svarer et Bidrag paa 5 Kr. 20 Ø. — eller hvad det nu kan være — hvert Aar, og saa paa et senere Tidspunkt, efter at vedkommende har opfyldt sin Forpligtelse, kommer og siger: Nu skal Du kun have 600 Kr. Jeg tror, den højtærede Minister paa dette Omraade vil gøre en Erfaring, som gaar netop i den Retning, jeg siger.

Grunden til, at jeg har forlangt Ordet, var, at jeg ikke vilde have, at den højt-